Lisa Eriksson och Linda Skoog

Azariah börjar skolan

Learnova

Det var en solig morgon när Azariah skulle börja skolan. Han hade längtat hela sommaren, men nu kände han ett pirr i magen.

I ryggsäcken låg några äppelklyftor som mamma lagt i, ifall han skulle bli hungrig.

I våras gick han fortfarande på förskolan. Där kände han alla fröknarna, visste precis var det bästa lekstället på gården låg och kände igen alla barnen.

Han visste vem som gungade högst, vem som spelade fotboll nästan varje dag och vem som byggde de mysigaste kojorna av filtar och stolar.

Nu var han en av de stora som skulle börja skolan. En plats han ännu inte kände så väl.

Här fanns nya vuxna, nya barn och nya platser att lära känna.

När han gick mot skolgården såg han barn som sprang i full fart, skrattade och pratade.

Några stod tysta och tittade sig omkring, precis som han.

Azariah undrade om de också kände det där pirret. Och kanske… kanske skulle någon av dem gå i hans klass.

En pojke höll sin pappas hand hårt.
En flicka kramade sin ryggsäck.
Ett annat barn gungade lite fram och tillbaka, som om det var svårt att stå still.

”Vi känner nog likadant allihop”, tänkte Azariah. ”Vi är alla nya här.”

En lärare med ett varmt leende vinkade och sa:
– Hej, Azariah! Vad roligt att se dig! Jag har längtat hela sommaren efter den här dagen. Det pirrar lite i magen på mig. Det är alltid spännande att få träffa så många nya barn. Idag ska vi lära känna varandra och vår klass.

I klassrummet fanns bänkar, färgglada pennor och en stor matta där alla fick sitta i en ring.

– Här i vår klass ska alla känna sig trygga och glada, sa läraren. Vi ska hjälpas åt att göra det så.
– Och om det händer något som känns fel, eller om någon behöver hjälp, går man alltid till en vuxen. Det kan vara vem som helst av oss vuxna på skolan. Vi finns här för att hjälpa alla barn.

Flera händer flög upp i luften. Alla ville prata på en gång. Läraren log och sa:

– Vad härligt att ni vill berätta saker! Men om vi vill att andra ska lyssna på oss, behöver vi också lyssna på dem. Alla har något viktigt att säga, och det vill vi höra.

– Om man vill säga något räcker man upp handen, fortsatte hon och visade hur man gjorde. Då vet vi vems tur det är att prata, och alla får bli lyssnade på.

Barnen fick turas om att säga sitt namn och något de gillar.

När det blev Azariahs tur sa han:
– Jag heter Azariah, jag gillar att rita… och jag är lite pirrig idag.
Han märkte att det var nästan lika spännande att höra vad de andra berättade. Någon älskade att cykla, en annan hade en kattunge, och Alex – hon gillade också att rita.

– Vad kul, då kanske vi kan rita något tillsammans en annan dag, sa Alex.

Azariah kände hur det pirriga i magen blev lite mindre.

Innan det var dags för en kort rast satte sig klassen vid sina bänkar för fruktstund.

Azariah öppnade locket på sin lilla burk. Doften av äpple spred sig, och de ljusgröna klyftorna blänkte i ljuset från fönstret. När han såg sig omkring märkte han att pojken bredvid satt tomhänt och tittade lite på hans frukt.

Azariah sköt burken närmare och sa:
– Vill du smaka? Jag har massor.

Ja tack. Pojken log och tog försiktigt en klyfta.
– Tack! Jag glömde frukten hemma. Nästa gång du glömmer kan du få smaka av mig.

Azariah log tillbaka och tog själv en klyfta. Det smakade nästan ännu bättre när man delade.

AZARIAH
LISA
LISA

Efter fruktstunden och rasten fick alla göra varsin namnskylt till hyllan.

På borden stod burkar med färgpennor och glitterlim som alla skulle dela på.

– Vi får turas om med färgerna så att alla kan göra sina skyltar fina, sa läraren.

Azariah väntade tills den gröna pennan blev ledig. Under tiden färglade han med blått. När flickan bredvid letade efter en röd penna, räckte Azariah över sin.

– Här, du kan ta min. Jag kan måla med gul så länge.

Flickan log och sa:
– Tack, då blir min sol perfekt!
– Och din sol kan få sällskap av min regnbåge, skrattade Azariah.
Snart var båda skyltarna fulla av färg och glittrande prickar.

När det var dags för lunch samlades klassen i dörröppningen.

Läraren gick först och låtsades vara loket.

Alla barnen fick vara vagnar och följde efter i ett långt, ringlande tåg genom korridoren mot matsalen.

Doften av nykokt spagetti och kryddig sås mötte dem redan i dörren. I matsalen stod två stora kärl med dagens rätter och en vuxen log mot varje barn som kom fram.

– Vill du ha spagetti med köttfärssås eller vegetarisk köttfärssås? frågade hon när Azariah kom fram.

Han tittade snabbt på båda kärlen.
– Köttfärssås, tack, sa han, och fick hjälp att lägga upp en skopa på sin tallrik.

Bredvid stod en buffé med olika grönsaker. Läraren påminde:
– Alla tar något att smaka på, även om man inte är säker på att man gillar det.

Azariah tog en gurkskiva och lade den på tallriken.

När han tagit maten kom läraren fram igen.
– Azariah, du ska sitta här vid Alex, Kim och Robin, sa hon och pekade på bordet längst fram.

Azariah log när han såg att Alex redan satt där och vinkade. Han satte sig, hämtade bestick och ett glas mjölk precis som han sett de andra göra.

Det var många nya steg att komma ihåg, men det gick lättare än han trott.

Efter lunchen gick klassen tillbaka till kapprummet. Några pratade om vad de skulle leka, andra skyndade sig att byta skor.

Snart var alla ute på skolgården. Solen värmde, och luften var fylld av skratt och rop.

På rasten såg Azariah två barn som började bråka om en boll. Rösterna blev höga och bollen drogs åt två håll. Han kom ihåg vad läraren sagt och sprang fram till en vuxen vid gungorna.

– Kan du komma? Några behöver hjälp vid fotbollsplanen.

Den vuxna gick direkt dit, pratade med barnen och hjälpte dem att hitta en lösning.

– Bra att du sa till, Azariah, sa den vuxna. Då kunde vi reda ut det tillsammans.

Azariah log. Det kändes skönt att veta att man inte behövde lösa allt själv. Att det alltid fanns vuxna som kunde hjälpa när något blev svårt.

När han vände sig om såg han en flicka vid klätterställningen.
Hon satt ensam och pillade i gruset med blicken i marken.

Azariah gick dit och frågade om hon ville leka. Hon nickade
försiktigt, och snart klättrade de tillsammans.

Efter en stund kom fler barn fram, och snart var de flera som
skrattade och lekte vid klätterställningen.

När klockan ringde in ställde sig alla barnen på led. Läraren gick längs raden och räknade:

– Ett… två… tre… ända till tjugotvå.

Azariah kände sig trygg när han såg hur de vuxna alltid såg till att alla var med – ingen blev kvar på skolgården.

Efter rasten fick de måla en kompis-sol, en stor gul sol mitt på pappret. Runt den fick barnen rita saker som visade hur man är en bra kompis: bjuda in till lek, lyssna, dela med sig, säga snälla ord, vänta på sin tur och säga förlåt.

Azariah satt bredvid Alex. De skrattade när de ritade barn som lekte tillsammans och hjälpte varandra.

Men när Azariah gick för att hämta en blå penna råkade han stöta till Alex teckning så en gul färgfläck hamnade på en av figurerna hon just målat.

Alex såg besviken ut. Azariah kände hur kinderna blev varma.

– Förlåt, Alex. Jag ville inte förstöra. Kan jag hjälpa dig att fixa det?

Alex tittade på fläcken och log lite.
– Vi kan göra den till en boll som de leker med!

De skrattade och målade vidare tillsammans.

När dagen var slut satt klassen i ringen igen.

– Idag har vi lärt oss att ibland händer det saker av misstag, sa läraren. Och när vi berättar hur vi känner, hjälper varandra, delar med oss och säger till en vuxen om något händer, då blir det bra igen.

Barnen fick säga varsin sak de gjort för att vara en bra kompis idag:

– Jag bjöd in någon till leken.
– Jag väntade på min tur och räckte upp handen.
– Jag lyssnade på min kompis idé.
– Jag delade med mig av färgerna när vi gjorde namnskyltar.
– Jag gick till en vuxen när några behövde hjälp.

Azariah tänkte på allt som hänt.
Han hade varit modig och sagt sitt namn, fått nya vänner, och upptäckt att nästan alla känt samma pirr som han. Och att det pirret försvann lite mer för varje gång de hjälptes åt.

När skoldagen var slut gick några barn till fritids och några hem. Azariah gick hem den här dagen, med ryggsäcken lite lättare och hjärtat lite större.

Han visste att skolan var en plats där det var roligt, där man fick lära sig nya saker varje dag, saker man inte kunnat innan.

En plats där alla försökte vara snälla, lyssna, räcka upp handen, dela med sig, och där alla vuxna fanns för att hjälpa alla barn.

Första dagen i skolan kan kännas både spännande och lite pirrig.

Idag är det Azariahs tur att kliva in genom skolporten för allra första gången.

Här väntar nya klasskamrater, vuxna som alltid finns nära och en hel dag fylld av lek, skratt – och några utmaningar.

Följ med Azariah genom fruktstunden, pysselstunden, matsalen och rasten.

Se hur han vågar prata i ringen, delar med sig, ber om hjälp och hittar på en smart lösning när något går fel.

En berättelse om mod, vänskap och trygghet. Perfekt för alla barn som är på väg att börja skolan, och för den som vill prata om hur vi kan vara bra kompisar från första skoldagen.